

2. Pôstna nedeľa A

*Odíď zo svojej krajiny,
od svojich príbuzných a z domu svojho
otca do krajiny, ktorú ti ukážem. (Gn 12,1)*

Prvé čítanie

Kniha Genezis 12,1-4a

Pán povedal Abramovi: "Odíď zo svojej krajiny, od svojich príbuzných a z domu svojho otca do krajiny, ktorú ti ukážem. Urobím z teba veľký národ a požehnám ťa, oslávim tvoje meno a budeš požehnaním. Požehnám tých, čo ťa budú žehnať, a preklájam tých, čo ťa budú preklínať. V tebe budú požehnané všetky pokolenia zeme." A Abram odišiel, ako mu rozkázal Pán.

Druhé čítanie

2. list Timotejovi 1,8b-10

Milovaný, spolu so mnou trp pre evanjelium; ved' Boh ťa posilňuje. On nás zachránil a povolal svätým povolaním, nie pre naše skutky, ale zo svojho rozhodnutia a z milosti, ktorú sme už pred vekmi dostali v Kristu Ježišovi, no prejavila sa až teraz, keď sa zjavil náš Spasiteľ Ježiš Kristus. On zničil smrť a svetlom svojho evanjelia priniesol život a nesmrteľnosť.

Evanjelium

Matúš 17,1-9

Ježiš vzal so sebou Petra, Jakuba a jeho brata Jána a viedol ich do ústrania na vysoký vrch. Tam sa pred ich očami premenil: jeho tvár zažiarila ako slnko a rúcho mu zbelelo ako svetlo. A hľa, zjavil sa im Mojžiš a Eliáš a rozprávali sa s ním.

Vtedy sa ozval Peter a povedal Ježišovi: "Pane, dobre je nám tu. Ak chceš, postavím tu tri stany: jeden tebe, jeden Mojžišovi a jeden Eliášovi."

Kým ešte hovoril, zahalil ich svetelný oblak a z oblaku zaznel hlas: "Toto je môj milovaný Syn, v ktorom mám zaľúbenie, počúvajte ho." Keď to učeníci počuli, padli na tvár a veľmi sa báli.

Ale Ježiš pristúpil k nim, dotkol sa ich a povedal im: "Vstaňte a nebojte sa!" A keď pozdvihli oči, nevideli nikoho okrem Ježiša. Keď zostupovali z vrchu, Ježiš im prikázal: "Nikomuto nehovorte, čo ste videli, kým Syn človeka nevstane z mŕtvych."

Na zamyslenie

Nie je to žiadna náhoda, že každý rok v druhú pôstnu nedeľu čítame evanjelium o Ježišomvom premenení a v čítaní zo Starého zákona sa vždy stretávame s jedným z aspektov z Abrahámovej životnej cesty. V týchto príbehoch sú totiž sústredené veľmi podstatné body životnej skúsenosti, na ktorú chce upriamiť náš pohľad aj Veľkonočné prípravné obdobie. Abrahám je tu popísaný ako veľmi dôverujúci a veriaci človek, ktorý má z ľudského hľadiska málo šanci na plodný a zmysluplný život. Avšak jeho vnútorné spojenie s Bohom predstavuje zdroj sily pre jeho odvahu, jeho dôveru a jeho vôľu kráčať so všetkými konzekvenciami začatú životnú cestu. To, čo je vypovedané v tomto krátkom texte Starého zákona, je biblická viera v tej najčistejšej forme. Tento človek sa napriek lepšiemu ľudskému vedeniu zveruje svojmu Bohu a Boh kladie na neho svoju ochraňujúcu a žehnajúcu ruku, aj keď z iného príbehu z Abrahámovho života vieme, ako sa od neho najprv vyžaduje bezpodmienečná poslušnosť bez akéhokoľvek odôvodnenia. V tomto období nie je dlhý čas viditeľné ani Božie požehnanie v jeho živote. Napriek tomu zostáva Abraháмова dôvera vytrvalá a verná. Abrahámové životné skúsenosti chcú aj nás povzbudiť; začať odznova, vystúpiť zo starých kolají, nebať sa riskovať – a to všetko v zmysle: vzchopiť sa, zanechať doterajšie pomery a obyčaje v dôvere na niečo lepšie a to niekedy aj so zanechaním istôt ...

Scéna z evanjelia naproti tomu popisuje kúsok budúcej Veľkonočnej nádhery, výnimočnosti a zároveň nám dovoľuje hľadiť už na cieľ, ktorý nám má byť pomocou pri našom nasmerovaní, a ktorý má byť zároveň posilou pre naše životné rozhodnutia. Boh vie, že človek často potrebuje Jeho skúsenosti premenenia, aby vytrval na životných cestách sprevádzaných smädом. Na druhej strane je však jasné, že sa nemôžeme na hore ešte natrvalo cítiť ako doma. Petrov návrh postaviť si tam stánky zodpovedá našej praľudskej túžbe môcť sa niečoho pevne držať a to hlavne toho, čo nemôžeme mať pod našou kontrolou: šťastie, skúsenosť uzdravenia, naplnenie, bezpečie. Nie sme uchránení dokonca ani od návratu do každodenného života. Tento príbeh nás povzbudzuje však k tomu, aby sme sa nechali posilňovať takými to momentami nášho bytia, v ktorých prežijeme aj počas nášho všedného života takéto premenenia na hore, momenty, keď sa nám náš život javí tak krásne priezračný, jasný, dobrý a správny. Tento príbeh nám dodáva odvahu veriť v to, že práve tu naplňa Boh svetlom náš život, že nebo a zem sa dotýkajú práve tam, kde sa náš život komplikuje, zhusťuje. Božia blízkosť nie je obmedzená len na "sväté miesta" a "sväté časy", aj keď ho mimo týchto miest zakúšame nie tak nezahalene, jasne.

Počas pôstneho obdobia sme každý rok v druhú pôstnu nedeľu zvlášť pozývaní k tomu, aby sme znovu a zas cvičili našu pozornosť vnímať a pripomínať si naše skúsenosti premenenia. Takto nám môžu byť tieto momenty zdrojom sily pre ťažké situácie, aby sme mohli kráčať ďalej alebo, aby sme len vytrvali, keď sa niečo nedá zmeniť. Vo chvíľach všedného dňa, keď klesáme na duchu, sa ukazuje, či táto skúsenosť premenenia na hore je naozaj súčasťou nášho života. To, čo nám môže pomôcť, je vedieť z času na čas vypnúť. Pomôže nám to získať tak odstup k bežnému, všednému životu a vyhľadať nové vonkajšie/vnútorné miesta, aby sme tak pripravili cestu pre "transcendentálnu" skúsenosť (priestor, v ktorom sa prekračuje to bežné, normálne, všedné). Aby sme tak v sebe pestovali túžbu po takom živote, ktorý nás vyvádza, vedie o krok ďalej za to známe, to všedné.